

Att sätta bo på gråvacca-bergen
Och hundsas jemt af ett knöligt haf,
Det frestar lynnet, det kostar märgen
Det är att mura sin egen graf.
Ur verlden skuffad, med salta kosten
Och ej en skynt af en Bacchi bror,
Den bör bo här, som har röfvat posten
Och slagit hjäl både far och mor.

Förlät! men stormen mitt sinne retat,
Och dito Bore på samma vis.
Det finns ej glugg, der han ej har smetat
Sitt gamla murbruk af snö och is.
Min själ bedröfvas, sätt undan lutan,
Hon kan få gallsot, min gamle vän.
Jag ser ej mer genom frusna rutan:
Farväl, o verld, tills vi ses igen!

